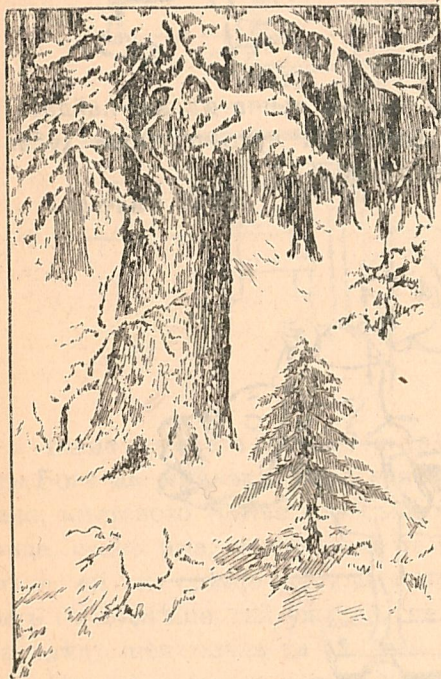

МАЛКОТО БОРЧЕ.

На върха на една висока планина живѣеше единъ старъ боръ. Макаръ и старъ, той се държеше винаги правъ и запазваше прѣзъ цѣлата година зеленитѣ си иглички — нѣщо, което правятъ всичкитѣ членове отъ голѣмото сѣмейство на бороветѣ. Всичкитѣ му приятели, родени заедно съ него, бѣха измрѣли отдавна; едничкъ той живѣеше още, заобиколенъ отъ многобройно сѣмейство, защото всички планински борове бѣха негови дѣца. Прѣзъ дългия си животъ

той раждаше всѣка година множество шишарки. Шишаркитѣ сж люлки, дѣто лежатъ сѣменца; задъ всѣка люспа на шишарката се намира по едно сѣме. Всѣко сѣменце има по едно крилце, и щомъ то заякне и вече може да излиза отъ люлката си, казва „сбогомъ“ на стария боръ, и отлита далечъ, носено отъ вѣтъра. Като падне на земята, зрънцето се заравя въ почвата, и отъ него пониква малко борче. По този начинъ сж родени всички планински борове.

Стариятъ боръ изживяваше честити старини всрѣдъ зеленото си сѣмейство. Той най-много обичаше едно отъ дѣцата си — малко борче, метъръ високо, което растѣше до него. Съ какво удоволствие го гледаше той, какъ расте и се кити съ нови клончета! Лѣтъ той го пазѣше отъ палящитѣ слънчеви лъчи, а зимѣ дългитѣ му ржцѣ задържаха снѣга, да не изполоми борчето. Той му разказваше приказки за гарванитѣ, които кацахъ на върха на бороветѣ и грачеха грозно; за вълчето, което не послушало майка си и се изгубило въ гората; за старата мечка, която си счутила крака,